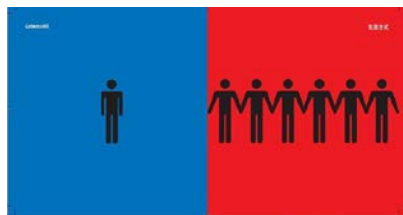

ซึ่งประเด็นได้เคลียร์ และ ชัดเจนมากครับ รายงานนี้เน้นความสำคัญของการเสริมสร้างซึ่งกันและกัน” ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ มีประเด็นที่เป็นรากฐานมากกว่านั้นคือ “การเป็นส่วนของกันและกัน” ที่เปรียบเทียบได้เหมือนการไปร่วมงานแซกของปี-ม่า ในครอบครัวเราครับ ในสังคมตะวันออก “การเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน” ถือเป็นตัวตนของคนๆหนึ่งครับ รูปข้างล่างนี้แสดงถึงความแตกต่างเรื่อง “ตัวตน” ของคนตะวันตก (ชาย) และคนตะวันออก (ขวา) ครับ

ประเด็นปัญหาศาสนศาสตร์ในปัจจุบัน

“คริสเตียนไม่ไปคริสตจักรได้มั๊ย”

ความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับการไปคริสตจักร

คริสเตียนหลายคนมีความเข้าใจว่าเพราะเราเป็นคริสเตียน เราจึงต้องไปโบสถ์ บางคนไปโบสถ์ตั้งแต่เด็กจนกลายเป็นเรื่องเคยชินที่ต้องทำทุกวันอาทิตย์ แต่สำหรับบางคนก็เฝ้ารอวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันที่มีความหมายกับเขามาก และในช่วง

สถานการณ์โควิด 19 นี้เองทำให้วิถีการดำเนินชีวิตในการไปโบสถ์เปลี่ยนไป เนื่องจากหลายๆคริสตจักรมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการนมัสการผ่านทางออนไลน์ จนกระทั่งสืบเนื่องมาถึงตอนนี้ที่สถานการณ์ได้เบาบางลงทางคริสตจักรก็ได้เปิดให้มีการนมัสการปกติ แต่กลับพบว่ามิคริสเตียนจำนวนหนึ่งที่พบว่ามีความเลือกใหม่ในการนมัสการพระเจ้าและถือว่าการไม่ไป

โบสถ์ถือเป็นเรื่องปกติและรู้สึกว่ามีอิสระมากขึ้นในวันอาทิตย์ โดยเลือกที่จะอยู่บ้านนมัสการออนไลน์พร้อมกับการทำกิจกรรมอย่างอื่นและมีความคิดว่าอนาคตการไปโบสถ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป **เรื่องนี้เป็นประเด็นมานานแล้ว (ไม่เกี่ยวกับโควิด) ของตะวันตกเช่น อเมริกา อังกฤษ ฯลฯ** จึงกลายเป็นประเด็นปัญหาที่เราต้องกลับมาคิดทบทวนและทำความเข้าใจว่า คริสตจักรหรือโบสถ์คืออะไรกันแน่ สำคัญอย่างไรทำไมเราถึงต้องไปโบสถ์

แนวความคิดของคริสเตียน

1. ต้องไปนมัสการที่คริสตจักรเพราะคริสตจักรเป็นสถานที่ที่เราต้องไปรวมตัวกันเพื่อนมัสการพระเจ้าที่นั่น

2. จริงๆไม่ต้องไปก็ได้เพราะอยู่ที่ไหนก็นมัสการพระเจ้าได้เหมือนกัน

3. นมัสการออนไลน์รู้สึกได้นมัสการพระเจ้าส่วนตัวมากกว่าไปที่คริสตจักรไม่ค่อยได้อะไร

4. ไปไม่ไปก็เหมือนกันไม่ได้อะไรแต่ก็ไปดีกว่าไม่ไปอย่างน้อยได้พบเจอเพื่อนๆญาติพี่น้อง

5. ไปนมัสการคริสตจักรคือสิ่งที่ต้องทำเพราะพระเจ้าให้เราไปรวมกันเพื่อนมัสการพระเจ้าและสามัคคีธรรมกับพี่น้อง

ตรงนี้เคลียร์และชัดเจนดีมากครับ

จากคำตอบหลายๆคำตอบที่แตกต่างกันออกไปทำให้เห็นว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจถึงการนมัสการที่คริสตจักร

อย่างแท้จริงมีการใช้กฎเกณฑ์ของตัวเองมาวัดเพื่อจะตัดสินใจว่าไปหรือไปคริสตจักรแทนที่จะดูพระคัมภีร์หรือหาความจริงว่าแท้จริงเราควรไปนมัสการที่คริสตจักรหรือไม่อย่างไร

เมื่อเกิดประเด็นนี้ขึ้นมาจึงต้องหาคำตอบที่ถูกต้องเพื่อจะสามารถอธิบายและให้ตอบสมาชิกได้คือ

คริสตจักรคืออะไร

คริสตจักรในพันธสัญญาเดิม

คริสตจักรใน ภาษาฮีบรู *qahal* ภาษาต่างประเทศต้องใช้ **ตัวเอนครับ** (เพื่อบอกผู้อ่านทางอ้อม) (ฉธบ.9:10, 1พกษ 12:3)

หมายถึง การเรียกคนให้มาชุมนุมกัน และคำว่า *edah* (กตว.

14:1) หมายถึง ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่รวมตัวกันอยู่หน้าเต็นท์นัดพบ เป็นการบ่งบอกว่าชุมนุมชนอิสราเอลมีศูนย์กลางอยู่ที่บทบัญญัติของพระเจ้า ที่ถูกเรียกออกมาอย่างพิเศษและพระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลว่า เป็นประชากรของพระองค์ แต่เดิมพระเจ้าไม่ได้รับชนชาติหนึ่งที่มีอยู่แล้วไว้เป็นประชากรของพระองค์ แต่**พระองค์ทรงสร้างประชากรของพระองค์ขึ้นเพื่อพระองค์อย่างแท้จริง** พระเจ้าทรงเลือกอับราฮัมและโดยผ่านทางอับราฮัมนี้เองชนชาติอิสราเอลได้ก่อขึ้น เพื่อชนชาตินี้จะเป็นทางที่พระเจ้าอวยพรบรรดา

ประชาชาติ (ปฐก.12:1-3, อพย.6:7, 19:5-6, ยน.8:37) ซึ่งพระเจ้าได้สำแดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างมากให้พวกเขาได้เห็นพวกเขาเป็นชนชาติที่พิเศษเพียงไหนตั้งแต่พระเจ้าทรงให้โมเสสนำ

ชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ ข้ามทะเลแดง จนไปถึงแผ่นดินคานาอันที่ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าต้องการให้อิสราเอลเห็นว่าชนชาตินี้เป็นชนชาติพิเศษจริง ๆ ที่ได้รับการทรงเลือกจากพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่เกิดมาเป็นอิสราเอลจะเป็นประชากรของพระเจ้าอย่างแท้จริง ประชากรที่แท้จริงของพระเจ้าคือคนที่เชื่อฟังไว้วางใจและสัตย์ซื่อต่อพระองค์เท่านั้นจึงเป็นอิสราเอลที่แท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้า และจากคนส่วนน้อยที่เชื่อเหล่านี้พระเจ้าทรงทรงกำหนดบุคคลหนึ่งไว้ให้เป็นผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์เป็นทางเดียวที่นำความรอดมาสู่บรรดาประชาชาตินั้นคือ พระเยซูคริสต์

คริสตจักรในพันธสัญญาใหม่

คริสตจักรในภาษากรีก *ekklesia* (มธ.16:8, 18:17) หมายถึง การรวมตัวของบุคคล ซึ่งเปาโลใช้คำนี้เป็นส่วนมาก โดยอ้างอิงถึงผู้เชื่อในเมืองหนึ่งเมืองใดอย่างเฉพาเจาะจงเช่น คริสตจักรของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา คริสตจักรทั้งเจ็ด (1คร.1:2, 2คร.1:1, กท.1:2, 1 ธส.1:1, วว.1-3)

นอกจากนี้ในพระธรรมกิจการ *ekklesia* ยังหมายถึง คริสเตียน ทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่และพบปะกันในเมืองใดเมืองหนึ่ง นอกจากนี้เปาโลยังอธิบายว่า คริสตจักรเป็นดังประชากรของพระเจ้า เป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นพระวิหารของพระวิญญาณ **จะเห็นว่าภาพเปรียบเทียบทั้งหมดของคริสตจักรเป็นเรื่อง “ส่วนรวม” ไม่ใช่ “ส่วนตัว” เราเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ยิ่งใหญ่**

กว่าตัวเอง บริสุทธิ ซึ่งคริสตจักรประกอบด้วยประชากรของพระเจ้า ผู้เชื่อเป็นของพระองค์และพระองค์ก็เป็นของพวกเขาด้วย

“เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็พระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นชนชาติของเรา” 2คร.

6:16

นี่คือสิทธิพิเศษจริง ๆ ที่พระเจ้าให้เราได้มีส่วนร่วมในพระองค์ซึ่งผู้เชื่อทุกคนเปรียบเสมือนพระกายของพระเยซูคริสต์ต่างฝ่ายต่างเป็นอวัยวะของพระคริสต์ “ส่วนท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และแต่ละอวัยวะก็เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้น”

1คร. 12:27 เป็นการเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ที่คริสตจักรมีกับพระคริสต์ในฐานะที่เป็นกลุ่มของผู้เชื่อที่มีส่วนร่วมรับรู้

ความรู้สึกซึ่ง “กันและกัน” หรือที่เรียกว่า Solidarity การมีส่วนร่วมซึ่งกันและกันเป็นมิติทางสังคมที่สำคัญมากสำหรับคริสเตียน

ทุกคน ใน 1 คร. 12:12-26 ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมซึ่ง “กันและกัน” ในพระกายที่เป็นอวัยวะเดียวกันที่เชื่อมต่อกัน

ประสานกันเป็นหนึ่งเดียวโดยมีพระคริสต์เป็นศีรษะและมีพระวิญญาณองค์เดียวกัน และแต่ละคนก็มีของประทานที่แตกต่างกันไปเพื่อเสริมสร้างซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ชุมชนของผู้เชื่อที่อยู่รวมกันเป็นพระฉายของพระเจ้า --- **เราจะเป็อวัยวะในกายเดียวกันได้อย่างไร ถ้าไม่รู้จักกัน**

ใน 2ปต. 1:3-4 “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิตและต่อการดำเนินตามทางของพระเจ้า โดยการรู้จักพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและคุณธรรมของ

พระองค์เอง โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงทรงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า”

การที่ผู้เชื่ออยู่ร่วมกันเป็นภาพที่ทำให้สังคมของคนที่ไม่เชื่อได้เห็นถึงชุมชนของพระเจ้าได้เห็นถึงชีวิตที่แตกต่างเพราะชีวิตของผู้เชื่อที่เป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณทรงสร้างคริสตจักรขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ทรงนำคนเข้ามาเพิ่มในคริสตจักรอย่างต่อเนื่อง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ในคริสตจักรนั้นคือชีวิตของผู้เชื่อนั่นเอง ซึ่งจะปรากฏออกมาด้วยผลของพระวิญญาณ (กท.5:22-23) โดยแสดงออกถึงการส่องสว่างไปสู่ชุมชน ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นคริสตจักรที่แท้จริง

ประเด็นที่หนักแน่นอีก 2-3 ความคิดคือเรื่อง “แผ่นดิน” ในพันธสัญญาเดิม และคำว่า “กันและกัน” ปรากฏ 100 ครั้งใน NT

สรุปความคิดสำหรับประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากมุมมองของ สมาชิกที่ไม่อยากมาโบสถ์

คริสตจักรเป็นชุมชนของพระเจ้าซึ่งแต่ละคนมีหน้าที่ของตัวเองในการเสริมสร้างซึ่งกันและกันให้เติบโตขึ้น ดังนั้น คริสตจักรจึงเป็นศูนย์รวมความผูกพันที่ไม่ใช่เป็นทางเลือกว่าจะไปหรือไม่ไปคริสตจักรเราจำเป็นต้องไปคริสตจักร **พระคัมภีร์** **ไม่รู้จัก solo Christian** เพราะการเติบโตฝ่ายวิญญาณเริ่มต้นมาจากการมีความสัมพันธ์กันในคริสตจักร เราต้องผูกพันตัวเองกับคริสตจักร พระเยซูเน้นย้ำถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับการมีส่วนร่วม มีกันและกัน “เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น” มัทธิว 18:20 และ ใน เอเฟซัสสิ่งที่พระเยซูย้ำแสดงว่านั่นคือสิ่งสำคัญที่เราต้องเชื่อฟัง เพราะถ้าหากเราไม่มีส่วนร่วมในคริสตจักรกับพี่น้องเราก็คงไม่มีกันและกัน ไม่มีอารมณ์ในความทุกข์และความสุข ถ้าหากคำสอนที่ว่าจงรักซึ่งกันและกันแล้วเราไม่ไปโบสถ์เราจะไปรักกันและกันที่ไหน ถ้าหากพระคัมภีร์บอกว่าจะให้อภัยกันและกันเราไม่ไปโบสถ์แล้วเราจะให้อภัยใครที่ไหน ถ้าหากเราอยู่ตัวคนเดียวไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครเราจะไม่สามารถเสริมสร้างใครได้เลยและเราเองก็ไม่ได้รับการเสริมสร้างจากใครได้ด้วย เราสามารถนมัสการเองได้ที่บ้านก็จริงแต่ไม่ใช่ น้ำพระทัยหรือพระประสงค์ที่พระเจ้าให้เป็นแบบนั้น น้ำพระทัยของพระเจ้าคือให้เรานมัสการพระเจ้าร่วมกัน อธิษฐาน สามัคคีธรรมร่วมกัน คริสตจักรมีส่วนช่วยให้จิตวิญญาณของเราเติบโตแน่นอน ถ้า

เราบอกว่าเราเชื่อพระเจ้าเราก็ต้องเชื่อฟังพระคำของพระองค์เช่นกัน

1 ปต 2:5 และพวกท่านเองเป็นดั่งศิลาที่มีชีวิต **จงรับการสร้าง** ขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณอันเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์

สุดท้ายแล้ว คนที่บอกว่าอยากหรือไม่อยากไปนมัสการที่คริสตจักรไม่ใช่การทำตามน้ำพระทัยที่แท้จริงแต่เป็นความรู้สึกของตัวเองที่ทำตามเนื้อหนังว่าอยากทำหรือไม่อยากทำ แต่ความเป็นจริงคือเราต้องทำเพราะพระเจ้าตั้งวันสะบาโตมาเพื่อให้เราไปนมัสการพระเจ้าร่วมกันที่คริสตจักรร่วมกับพี่น้องเพื่อให้เกิดการสามัคคีธรรม เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เกิดการเสริมสร้างกัน ใช้ของประทานร่วมกัน สำแดงผลของพระวิญญาณแก่กันและกัน เพื่อจะให้ชาวโลกได้เห็นถึงชีวิตที่แตกต่างและเป็นสังคมของผู้เชื่อที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าในการมานมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรทุกวันอาทิตย์

หนังสือประกอบ

อีริคสัน, มิลลาร์ด เจ, ศาสนศาสตร์คริสเตียนเล่ม 2, พระคริสตธรรมกรุงเทพ, 2009.

สาธัญญ บุญยเกียรติ, คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว: มุมมองใหม่, กนกบรรณสาร, 2017.

ศิริพงษ์ แยมเปียง, 200 คำตอบที่คริสเตียนควรรู้คำตอบ,
คริสตจักรนอร์ทกรุงเทพ, 2019.